

Dániel könyve – Százhatvankilencedik rész

A prófétaí szálak kibogozása: az „erőd” szimbolikájának megértése Dániel könyvében

Jeff Pippenger

2024-03-31

Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik verse a belső és a külső üzenetet az „erősség” szóval kapcsolja össze. Az a kapcsolat, amelyet Ésaías hatvanöt éves prófécijával létesít, a külső prófécia „erősségét” Oroszországgal azonosítja, valamint a templom belső „erősségét”, amelyet Krisztus ugyanazon történelem folyamán emel fel. A külső erősség, amely a harmincegyedik versben „az erősség szenthelyeként” van azonosítva, földi királyt vagy királyságot jelképez. A belső erősség, vagyis az erősség belső szenthelye, az a templom, amelyet a Szövetség Követe negyvenhat év alatt emel fel.

Annak a templomnak (a fellegetvárak) a Szentek Szentjében Isten a mennyei helyeken ül.

Dániel könyvében két héber szót is egyaránt „szentély”-nek fordítanak. Az egyik a „miqdash”, a másik a „qodesh”. A „miqdash” jelenthet pogány szentélyt, vagy Isten szentélyét, sőt akár erősséget is. A „qodesh” a Bibliában kizárólag Isten szentélyének jelölésére szolgál. Dániel 11. fejezete harmincegyedik versében az erő (erőd) „szentélye” (miqdash) „az erő szentélye”-ként szerepel, és az ott szentélynek fordított héber szó a „miqdash”, amely Róma városát jelképezi, azt, amely mind a pogány, mind a pápai Róma történetében a római erő szimbóluma. Dániel e két héber szót igen körültekintő módon használta. Azokban a versekben, amelyek az adventizmus központi pillérét alkotják, a „szentély” szó található.

Akkor hallék egy szentet szólni, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tiprassék? És mondta nekem: Kétezer-háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13, 14.

A „szentély”-nek fordított héber szó mindkét versben a „qodesh”, és kizárólag Isten szentélyének megjelölésére használatos. A tizenegyedik versben, amely a pogány Rómát, és konkrétan a Róma városában álló Pantheon-templomot azonosítja, szintén a „szentély” szóval találkozunk, ám abban a versben ez a héber „miqdash” szó.

Sőt, felfuvalkodott egészen a sereg fejedelméig; és őáltala elvétel a mindennapi áldozat, és az ő szenthelyének helye ledöntetett. Dániel 8:11.

A „hatalom szentélye” a Dániel tizenegyedik fejezetének harmincegyedik versében a héber „miqdash” szó, és kapcsolatban áll azzal a héber szóval, amelyet a tizenegyedik fejezet hetedik és tizedik versében „erősség”-nek fordítanak. A hetedik versben a déli király egészen Róma városáig hatolt, és foglyul ejtette az északi királyt, mert bement annak erősségébe; a tizedik versben azonban az északi király csak felvonul „az” „erősséghez”, mert megállt királysága és Egyiptom

határvonalánál. A következő versnek Ráfia határvonalát kellett tárgyalnia. A „hatalom szentélye” a harmincegyedik versben az „erősség” „miqdash”-a.

A határvidék csatája Ráfiában előképe a határvidék csatájának Ukrajnában. E prófétai történelem annak megértése által ismerhető fel, hogy a „fej” a királyság vagy a király; ez az ő erejének erőssége, a prófécia azonban egy belső és egy külső igazságot tárgyal. A külső vonal számára az „erősség szentélyét” a „miqdash” szentély jelképezi, a belső vonal számára pedig az erősség szentélyét a „qodesh” szentély jelképezi.

1844-től 1863-ig egy olyan prófétai történelmi vonalat jelöl, amely a száznegyvennégyezer elpecsételését szemlélteti. Az északi királyság elleni szétszórás kétezer-ötszázhusz éve 1798-ban ért véget, és ugyanez a kétezer-ötszázhusz éves vonal a déli királyság ellen 1844-ben zárult le. E két vonal az emberiség alacsonyabb természetét és az emberiség magasabb természetét jelképezi. Az alacsonyabb természetet, amelyet az északi királyság képvisel, a test jelenti, a magasabb természet pedig a fej. A fej a királyság fővárosa, és ő a király. E szemléltetéshez Krisztus Júdát, a déli királyságot választotta ki arra, hogy oda helyezze az Ő nevét, és a főváros Jeruzsálem. Jeruzsálem az a hely, ahol az erő igazi szentélye található, és abban a szentélyben van a király trónterme, aki a fej.

A 3Mózes huszonhatodik fejezetének „hét ideje” volt 1856-ban a végső megpecsételő igazság, amelynek az volt a rendeltetése, hogy felruházzon egy zászlót a munka befejezésére. 1844-től 1863-ig Krisztusnak az volt a szándéka, hogy istenségét örökkévalóságra egyesítse az emberiséggel, de az emberiség fellázadt.

Abban az időben nem volt képes átalakítani az ember alacsonyabb természetét, mert az az Ő második eljövetelekor történik meg. Akkor majd az ember magasabb természetét az Ő képmására alakítja át azáltal, hogy az emberiség fejét az Istenség fejével egyesíti. A fej volt a királyság fővárosa. A fej volt a király, és amikor Krisztus véghezviszi az Istenség emberiséggel való egyesülésének átváltoztatását, egyesíti mind az emberiség, mind az Istenség fejét a jeruzsálemi szentélyben, a Szentek Szentjében, ahol Krisztus az Ő Atyjával együtt ül.

Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónomon, amint én is győztem, és leültem az én Atyámmal az ő trónjára. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:21–22.

Krisztus megígéri, hogy azok (a laodiceabeliek), akik úgy győznek, amint Ő győzött (és filadelfiaivá lesznek), vele együtt ülnek majd a mennyei helyeken.

Amelyet megmunkált a Krisztusban, amikor feltámasztotta őt a halálból, és a maga jobbjára ültette a mennyekben, ... és velünk együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban. Efézus 1:20; 2:6.

Ezékiel két botjának egyesítése (az emberiségnek az Istenséggel való egyesítése) Isten erejének szentélyében (qodesh) megy végbe, éppen abban az időben, amikor az erősség vára (miqdash) mint az a prófétai kulcs azonosíttatik, amely összekapcsolja annak a próféciaának mind a belső, mind a külső vonalait, amelynek megértésére Gábiel azért jött, hogy Dánielt képessé tegye, ama felől,

ami Isten népére következik a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején. Krisztus ezt a munkát a millerita történelemben kívánta véghezvinni, de a munkát az 1863-as lázadás megghiúsította; mindazonáltal az 1844-től 1863-ig terjedő történelem továbbra is megmarad mint olyan vonal, amely ezt a megkísérelt munkát szemlélteti.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik verse tartalmazza annak kulcsát, hogy megértsük a tizenegyedikről a tizenötödikig terjedő versek belső és külső üzenetét, amely 2014-ben érkezett meg prófétikus történelmünkbe. A tizedik vers azonosítja 1989-et, amely a vég ideje a száznegyvennégyezer reformmozgalmában, ugyanakkor magában hordozza azt a kulcsot is, amely lehetővé teszi, hogy 2014-et útjelzőként ismerjük fel a pecsételés történetében.

1844. október 22-én a Szövetség Követe hirtelen eljött a templomba, amelyet Ő emelt. Ez a jelzőpont 2001. szeptember 11-ét jelképezi, amikor a harmadik angyal ismét megérkezett, és a hetedik trombita újra megszólalni kezdett. Ekkor az 1840-től 1844-ig terjedő történelmet is meg kellett ismételni, mert az az angyal, aki 1840. augusztus 11-én alászállt, nem volt kisebb személyiség, mint Jézus Krisztus, és munkája az volt, hogy megvilágosítsa a földet az Ő dicsőségével.

1840-től 1844-ig ugyanúgy a 2001. szeptember 11-étől a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényig terjedő időszakot jelképezi, miként 1844-től 1863-ig is a 2001. szeptember 11-étől a hamarosan eljövendő vasárnapi törvényig terjedő időszakot jelképezi. White testvérnő az 1844-es történelmet a kereszt történelméhez igazítja, és a kereszt két, egyenként három és fél éves történelmi szakasz közötti elválasztást jelképez, amelyek mindkettő összhangban áll egymással. A kereszt megállapítja, hogy az azt megelőző, 1840-ben kezdődő és 1844-ben végződő történelmi szakasz, valamint az azt követő, 1863-ig tartó szakasz két párhuzamos történelmet alkot, amelyek mindkettő a pecsételés időszakát jelképezik.

Az első vonal 1840-től 1844-ig a filadelfiai adventisták győzelmét jelképezi, a másik vonal 1844-től 1863-ig a laodiceai adventisták kudarcát jelképezi. Mindkét csoportot Dániel könyvének tizedik fejezete ábrázolja, mert Dániel, aki a győztes bölcs szüzeket jelképezi a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején, látta a látomást, azok pedig, akik vele voltak, elfutottak a látomás elől.

És az első hónap huszonnegyedik napján, amint a nagy folyó, vagyis a Hiddekel partján voltam, felemelém szemeimet, és látám, és ímé egy férfiút, gyolcsba öltözve, akinek dereka ufázi színarannyal volt körülövezve. És teste olyan volt, mint a krizolit, és arca olyan, mint a villám megjelenése, és szemei mint a tűz fáklyái, és karjai és lábai olyanok, mint a fényes réz színe, és beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. És egyedül én, Dániel, láttam e látomást; mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást; de nagy rettegés szálla rájuk, úgyhogy elfutának, hogy elrejtőzzenek. Dániel 10:4–7.

Dániel hetedik fejezetében, miután Dániel látta a ragadozó vadállatokról szóló látomást, Gábiel eljött, hogy megmagyarázza a látomást.

Én, Dániel, bensőmben, testem közepette megrendültem lelkemben, és fejem látomásai nyugtalanítottak engem. Odaléptem az ott állók egyikéhez, és megkérdeztem tőle mindezek

igazságát. Ő pedig szólt hozzám, és tudtomra adta e dolgok magyarázatát. Dániel 7:15, 16.

Dániel nyolcadik fejezetében, miután Dániel látta a szentélyhez kapcsolódó vadállatokról szóló látomást, Gábiel eljött, hogy megmagyarázza a látomást.

És lőn, amikor én, Dániel, láttam a látomást, és kerestem annak értelmét, íme, előttem állt valaki, aki egy férfihoz volt hasonló. És emberi szózatot hallottam az Ulai partjai közül, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábiel, értelmeztess meg e férfival a látomást. Dániel 8:15, 16.

Dániel könyvének kilencedik fejezetében, miután Dániel megértette az évek számát, amelyet Jeremiás jelölt meg, és amely Mózes írásaiban egyszerre átokként és Isten esküjeként jelenik meg, Gábiel eljött, hogy megmagyarázza a látomást.

És miközben szóltam, imádkoztam, és megvallottam az én bűnömet és népemnek, Izráelnek bűnét, és könyörgésemet az Úr, az én Istenem elé terjesztettem az én Istenem szent hegyéért; igen, miközben még szóltam az imádságban, ama férfiú, Gábiel, akit a látomásban kezdetben láttam, gyors repüléssel szállva megérintett engem az esteli áldozat idején. És oktatott engem, beszélt velem, és ezt mondta: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre és megértésre tanítsalak téged. Dániel 9:20–22.

Ezért három tanúbizonyság alapján, mind a Dániel könyvéből, amikor Gábiel a tizedik fejezetben ezt mondja Dánielnek, hogy azért jött, hogy megértesse vele, mi fog Isten népére következni az utolsó napokban, Gábiel a nőnemű „marah”, okozati látomást magyarázza, amelyet Dániel látott, és amely elől a másik csoport elmenekült.

Most azért jöttem, hogy megértessem veled, mi fog történni népeddel az utolsó napokban; mert a látomás még sok napra szól. Dániel 10:14.

Az a látomás, amelyet Dániel látott, és amely a hívők különválását eredményezte, Krisztus megjelenésének látomása volt, a kétezer-háromszáz év látomása, ám ez annak női kifejeződése volt. Krisztus hirtelen megjelenése látomásának mint a szövetség Követének megértése változtatta át Dánielt (és azokat, akiket Dániel képvisel) Krisztus képmására. Ami „Isten népével történik az utolsó napokban”, azt az 1840-től 1844-ig terjedő időszak milleritáinak története szemlélteti, valamint az 1844-től 1863-ig terjedő időszak milleritáié is. Az egyik csoport lázadásban menekül el a látomás elől, a másik pedig hit által követi Krisztust a Szentek Szentjébe, hogy vele együtt üljön a mennyi helyeken.

Ám amikor Gábiel értelmezi azt a látomást, amelyben Isten végidei népe Krisztus képmására formáltatik át, a világ külső történelmét tárja elő. Dániel Krisztusról szóló látomását Gábiel úgy értelmezte, mint a száznegyvennégyezer elpecsételésének idejére vonatkozó külső történelmet. Amikor Gábiel értelmezésében elérkezünk 2001. szeptember 11-ének történetéhez, az a történelem, amely a tizenhatodik vers vasárnapi törvényét megelőzőként kap hangsúlyt, csak a megértés ama kulcsa által ismerhető fel, amelyet a tizedik vers „erősség”-ként ábrázol. 2001. szeptember 11-én minden látomás hatása kezdett kibontakozni, mint kerek kerek között.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, micsoda közmondás ez, amelyet Izráel földjén mondogattok: Meghosszabbodnak a napok, és semmivé lesz minden látomás? Azért

mondd meg nekik: Így szól az Úr Isten: Véget vetek ennek a közmondásnak, és nem mondogatják többé közmondásként Izráelben; hanem mondd nekik: Közel vannak a napok és minden látomás beteljesedése. Mert nem lesz többé semmiféle hiábavaló látomás, sem hízalgő jóslás Izráel házában. Mert én vagyok az Úr: szólok, és amely ígét szólok, beteljesedik; nem halasztatik el többé; mert a ti napjaitokban, őh engedetlen ház, kimondom az ígét, és véghez is viszem azt — ezt mondja az Úr Isten. És ismét lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, íme, Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ő lát, sok nap múlva szól, és távoli időkről prófétál. Azért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Egyetlen ígém sem halasztatik el többé, hanem amely ígét szólok, beteljesedik — ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 12:21–28.

Ama történetben mindazon prófétai kerekék közül, amelyek más prófétai kerekéken belül forognak, van egy kerék, amelyről az ihlet kijelentette az utolsó napok próféciatanulmányozóinak, hogy az a kerék, amely által örök sorsuk eldő. Sort sorra halmozva, annak a keréknek egyben annak a látomásnak is kell lennie, amelyet Dániel látott, s amely őt Krisztus képmására változtatta, mert ez az a látomás, amely azonosítja, mi éri Isten népét az utolsó napokban.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása még a kegyelmi idő lezárulta előtt fel fog állítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldő. A te álláspontod annyira tele van ellentmondások kuszaságával, hogy csak keveseket fog meg téveszteni.

„A Jelenések 13. fejezetében ez a tárgy világosan bemutatásra kerül; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtetnék. Mindazok, akik Isten törvényének megtartása és a hamis szombat elfogadásának visszautasítása által bebizonyították Isten iránti hűségüket, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá fognak felsorakozni, és elnyerik az élő Isten pecsétjét. Azok pedig, akik feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, a fenevad bélyegét fogják kapni.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

A próba, amelyet a fenevad képmása próbájaként azonosítanak, kettős. Egyrészt az a próba, amely megköveteli, hogy a prófécia tanulmányozója felismerje a fenevad képmásának kialakulását, vagyis az egyház és az állam egyesülését az Egyesült Államokban, a vasárnapi törvény előtt. Másrészt az a próba is, amely azokban, akiket Dániel, illetve azok jelképeznek, akik elfutottak, vagy a fenevad képmását, vagy Krisztus képmását hozza létre. Az elválasztás azon alapul, hogy ezek a szüzek „látják-e e nagy látomást”, miként Dániel is, vagy pedig elfutnak a látomás elől. A nagy látomás meglátásának kulcsát az „erősség” szó jelképezi.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt más, mint maga Jézus Krisztus. Hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezi, megmutatja, milyen szerepet tölt be a Sátánnal való nagy küzdelem záró jeleneteiben. Ez a helyzet az egész föld feletti legfőbb hatalmát és tekintélyét jelzi. A küzdelem korszakról korszakra egyre erősebbé és elszántabbá vált, és így is folytatódik egészen a záró jelenetekig, amikor a sötétség hatalmainak mesterei

munkálkodása eléri tetőpontját. Sátán a gonosz emberekkel egyesülve megtéveszti az egész világot és azokat az egyházakat, amelyek nem fogadják be az igazság szeretetét. A hatalmas angyal azonban figyelmet követel. Nagy szóval kiált. Meg kell mutatnia szavának erejét és tekintélyét azoknak, akik a Sátánnal egyesültek, hogy ellenálljanak az igazságnak.”

„Miután e hét mennydörgés megszólaltatta hangját, Jánosnak ugyanaz a parancs adatik a kis könyvre vonatkozóan, mint Dánielnek: „Pecsételd be azokat, amiket a hét mennydörgés szólt.” Ezek jövő eseményekre vonatkoznak, amelyek a maguk rendjében fognak kijelentetni. Dániel a napok végén áll majd elő a maga osztályrészében. János látja a felnyitott kis könyvet. Akkor Dániel próféciai elfoglalják megfelelő helyüket az első, a második és a harmadik angyalnak a világnak hirdetendő üzenetében. A kis könyv felnyitása az időre vonatkozó üzenet volt.”

„Dániel és a Jelenések könyve egy. Az egyik prófécia, a másik kinyilatkoztatás; az egyik lepecsételt könyv, a másik megnyitott könyv. János hallotta azokat a titkokat, amelyeket a mennydörgések szóltak, de azt a parancsot kapta, hogy ne írja le őket.

„A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, azoknak az eseményeknek a körülírása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt fognak bekövetkezni.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.